

GONG VOX

GONG VOX

KNAL
DRANG
DRANG
DRANG
GGGG
KNAL

GONG VOX

2023

"Het eiland Saint-Honorat moet een religieus rustoord zijn. Maar schaarsgeklede influencers gebruiken het maar wat graag als decor."

-Floor Bouma

Waarde lezer,

Nijmegen mag dan gevuld zijn met bewuste linkse mensen die geven om de natuur, is er een groot aspect wat nooit goed voor het milieu zal zijn; de tijd. Zij *vliegt* immer voorbij.

De gebruiken van vroeger worden daar gelaten, discussies bestaan niet meer en vinden louter plaats in de vorm van ruzie en wellicht het ergste van allemaal: interesse in cultuur, literatuur en humor worden opgeslokt door het onstilbare metaforische honger; "klimaat".

Mensen worden steeds jonger oud. Zij zijn zich steeds eerder bewust dat zij het leven "zingeving" moeten geven, zij hebben de drang om te knallen. Maar waar te beginnen? Menig mens zal zweren dat dit te vinden is op Instagram, Tik-Tok of een andere vorm van sociale media maar de oude stoffige boeken met verhalen worden links gelaten. Uitgerekend hier zoeken wij, Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong, deze bovengenoemde zingeving, met een grove korrel zout natuurlijk, anders is het leven ook zo flauw.

Het boekje dat u vastheeft bevat de literaire hersenspinsels van de leden van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong om u een idee te geven op wat voor creatieve manier wij ons leven invullen.

Iedere dinsdagavond om 20:00 betreden wij de kelder van het Melkhuis om lezingen, debatten en andere culturele activiteiten bij te wonen en ons repertoire van creativiteit uit te breiden. Enfin, veel geschreven en u al te lang laten wachten. Geniet van de teksten en wellicht tot een toekomstige dinsdagavond. (Informatie op de achterzijde).

Vae Soli!

J.H.H. Althuizen, J.E. Vrijburg en K.J.G. Guray

Redactie der GongVox editie 2023

Een dronken Libertarier

In een wereld die verscheurd werd door macht en autoriteit, waren David en Claire op zoek naar hun eigen weg om te overleven. Ze hadden beide gezien hoe de corruptie van de autoriteit mensen kon veranderen en wilden niet hetzelfde lot ondergaan.

David was ooit een machtige leider geweest, maar na de verwoestende oorlog was hij veranderd. Hij beseftte dat macht en controle slechts een illusie waren en dat het enige wat er echt toe deed, de vrijheid van de mens was. Hij omarmde daarom het libertarisme en vocht tegen de overheersing van de staat.

Claire was een jonge vrouw die werkte in het MoMA en gefascineerd was door de creativiteit van de kunstwerken. Ze was echter ook gevoelig voor de autoriteit van haar baas en de regels van de samenleving, en vroeg zich af of ze zich moest conformeren aan de verwachtingen van anderen of haar eigen weg moest volgen.

Op een dag ontmoetten David en Claire elkaar in het museum. Ze raakten aan de praat en voelden zich tot elkaar aangetrokken. Tijdens hun eerste date bespraken ze hun levensfilosofieën en hun verlangen naar vrijheid. David sprak over zijn ervaringen als leider en hoe hij had geleerd dat macht corrupteert en vrijheid de enige manier is om ware geluk te bereiken. Maar er was frictie tussen hen toen David begon te praten over belastingen. Hij beschouwde ze als immoreel en zag ze als een beperking van de vrijheid van het individu. Claire zag het echter als een noodzakelijk kwaad om de samenleving te laten functioneren en diensten te bieden aan de mensen die het nodig hadden.

Hun meningsverschillen brachten hen echter dichter bij elkaar en al snel werden ze nachtelijke minnaars. Op een avond tijdens hun nachtelijke rendez-vous kwamen ze een man tegen die hen uitnodigde om mee te doen met zijn gokspel. David was gefascineerd door de verleidelijke werking van het gokken en zag het als een manier om te bewijzen dat hij controle had over zijn lot. Claire was echter sceptisch en zag het als een vorm van verslaving die mensen alleen maar verder in de problemen bracht. Ze besloten toch mee te doen en terwijl ze speelden, merkten ze dat er een muur in hun leven was die vernietigd moest worden. Het was een muur die hen belemmerde om hun ware potentie te bereiken en hun vrijheid te vinden. Ze begonnen te beseffen dat de enige manier om deze muur neer te halen was om hun eigen weg te vinden en te vechten tegen de autoriteit die hen onderdrukte.

Na deze avond besloten David en Claire om samen te werken om deze muur te vernietigen. David zou zijn kennis en ervaring gebruiken om mensen te inspireren om zich te verzetten tegen de overheersing van de staat, terwijl Claire haar creativiteit en kennis zou gebruiken om mensen te inspireren om hun eigen weg te volgen.

Samen vochten ze tegen de corruptie van de autoriteit en hielpen ze anderen.

David neemt een slok van zijn whisky en kijkt diep in de ogen van Claire. "Claire, weet je waarom ik een libertariër ben?"; vraagt hij, terwijl hij zijn glas neerzet en leunt op zijn stoel.

"Vertel het me," antwoordt Claire, terwijl ze haar hoofd iets naar voren buigt.

"Ik geloof dat ieder mens het recht heeft om zijn eigen leven te leiden en zijn eigen beslissingen te nemen," gaat David verder. "Niemand anders zou die macht over jou mogen hebben, en zeker niet de overheid. Door belastingen te heffen, neemt de overheid jouw geld af en geeft het aan anderen die jij misschien niet eens wilt helpen. Het is oneerlijk en het zorgt ervoor dat mensen minder verantwoordelijkheid nemen voor hun eigen leven."

Claire knikt langzaam terwijl ze nadenkt over wat David zojuist heeft gezegd.

"Maar hoe zit het dan met de verantwoordelijkheid die we hebben om voor elkaar te zorgen?" vraagt ze. "Als we allemaal alleen maar aan onszelf denken, wat voor samenleving krijgen we dan?"

David glimlacht en haalt diep adem. "Dat is een goede vraag" zegt hij. "Ik denk dat mensen van nature sociale wezens zijn en dat we elkaar willen helpen. Maar als de overheid ons dwingt om te helpen, verliest het zijn waarde. Het is belangrijk dat we vrijwillig onze hulp aanbieden, omdat we dat willen doen en niet omdat we gedwongen worden. Dat is de enige manier waarop het echt zinvol is."

Claire kijkt naar David en realiseert zich dat ze nog nooit iemand zo gepassioneerd over politiek heeft horen praten. "Je denkt echt diep na over deze dingen, hè?" zegt ze.

David glimlacht weer. "Ja, ik denk dat het belangrijk is om kritisch te zijn over de wereld om ons heen. We kunnen niet zomaar aannemen dat alles wat we horen waar is. We moeten onze eigen conclusies trekken en ons eigen pad volgen."

Claire knikt opnieuw, maar haar gedachten dwalen af naar de muur die ze eerder op de avond zag in het museum. Ze vraagt zich af of er ook een muur is die mensen ervan weerhoudt om hun eigen conclusies te trekken en hun eigen pad te volgen. Het idee maakt haar angstig, maar ook vastbesloten om die muur te doorbreken

Terwijl David verder praat over libertarisme, realiseert hij zich niet dat Claire steeds verder van hem af drijft, geobsedeerd door haar eigen gedachten. Het lijkt erop dat hun meningen over de wereld

om hen heen hen uit elkaar drijven, in plaats van hen dichter bij elkaar te brengen.

Cirkelen rond het middelpunt

Cirkelen rond het middelpunt

De grote vraagstukken zijn een beetje als planeten, met bergen, kloven, rivieren en zeeën.

En wanneer men in gesprek gaat gaat de meesten recht op het vraagstuk af; en landen op haar. Onderzoeken die plek waar men is geland, en concluderen snel: het is gewoon zo!

Wij [gongers] cirkelen vaak een tijd rond die planeet, verkennen de bergen, kloven en rivieren. En dan het woorden zoeken, proberen iets zinnigs te zeggen.

Het is gewoon zo; dat klinkt wat als het argument van een puber. En misschien verschilt het niet zoveel van een kleuter: het is zo want mijn moeder heeft het gezegd.

Cirkelen rond een middelpunt. Volgens de natuurkundewet, ploffen we door onze inspanning, vaart en enthousiasme niet eenvoudig neer op de planeet.

Cirkelend rond schoonheid, de mens, de wereld, het leven leren we gaande weg de schoonheid, veelvormigheid en de eindeloze raadsels een beetje kennen.

Zonder ooit het middelpunt te betreden; dat, dat is het lot van de Gonger.

H.A.S.

De suïcidale levensluie erotomaan & de intercity Vlissingen

Ik heb heel veel therapie gevolgd, maar niks mocht baten... Ik was, zoals ik dat op televisie hoorde, levensmoe. Ik kon me absoluut niet vinden in die term. Moe ben je als je hard hebt gewerkt voor iets. Ik zou mezelf eerder levenslui noemen.

Voor zover de uitleg voor het gedeelde levenslui in de titel.

Nu de uitleg voor suïcidaal met natuurlijk meteen de koppeling aan de trein. Voor mij was het altijd op dezelfde wijze en op dezelfde plek, namelijk: van perron 3 op station Lage Zwaluwe voor de trein springen. Daar reed de intercity richting Vlissingen langs. Die reed altijd zo hard... Maar waarom werd ik nou suïcidaal? Natuurlijk ligt het niet aan mezelf. Het was natuurlijk de schuld van mijn omgeving. Ik kreeg onvoldoende steun van familie, vrienden en collega's. Ik fantaseerde altijd hoe ik zelfmoord zou plegen. Laten we nu overgaan naar het erotomane gedeelte. Dit is het fenomeen van verliefd worden op iemand die moeilijk te bereiken is, of ervan overtuigd zijn dat een ander verliefd op je is, terwijl dat helemaal niet het geval is, zelfs als er geen enkele aanleiding toe is.

Laten we deze drie nu met elkaar combineren door je nu mijn verhaal te vertellen. Het was die halfbewuste dag geweest - halfbewust omdat ik verkeerde in een waan en suïcidaal was - toen je nog een vage vlek in mijn gezichtsveld was, terwijl ik je vanuit de verte op het perron zag staan. Ik was vermoeid, correctie: verluïd. Achteraf gezien stond die verluïdheid in groot contrast met de vreugde die ik ervoer toen ik jou ontmoette, want in één klap bestond niets meer wat ik tot op dat moment dacht, voelde en wilde. Ik was als een telefoon waarvan het geheugen met die ene laatste foto vol was en begon te haperen. Toen ik jou daar op het perron zag, werd ik als het ware teruggezet naar fabrieksinstellingen; ik was alles in één keer kwijt.

We gaan even een uitstapje maken. Als een telefoon een ziel zou hebben, zou het weer terug gaan naar fabrieksinstellingen gezien kunnen worden als herboren worden, of zouden we dit kunnen bestempelen als de dood en zouden we zeggen dat de ziel hiermee is opgegaan in de oneindige cloud der zielen en er een incarnatie heeft plaatsgevonden wanneer de telefoon weer wordt opgestart?

Het tweede ligt mijns inziens veel meer voor de hand, maar in mijn geval voelde het als herboren worden. Een tweede uitstapje. Ieder mens heeft zo nu en dan momenten nodig om zichzelf te vernieuwen. Het is een noodzakelijkheid van het leven opdat we overleven. Zie het als een slang die moet vervellen. Als het niet meer kan vervellen, dan zit het opgesloten in zijn eigen, een paar maanden geleden nog oh zo soepele huid. Vernieuwing dus. Mijn leven daarentegen bestond altijd uit niet meer kunnen vernieuwen (lui zijn) en extern niet voldoende gemotiveerd en geprikkeld worden óm te vernieuwen.

Deze ontmoeting op het perron deed iets met die ziekelijke luiheid van me. Ik ga nu de metafoor met de telefoon combineren; let op. Ik was zo lui dat ik bijvoorbeeld steeds uitstelde om mijn telefoon te updaten. Toen ik jou zag en ik weer terug werd gezet naar fabrieksinstellingen, kwam ik erachter dat de update die ik steeds uitstelde, ten eerste vanwege laksheid en ten tweede omdat de telefoon in de nacht niet aan een lichtnetadapter aangesloten lag, nu daarmee ook voltooid was. Een derde optie dus, waarvan ik het bestaan niet eens afwist...

We gaan weer terug naar de ontmoeting op het perron. Ik kwam steeds dichterbij en je gezicht kreeg meer gestalte. Ondertussen kwam de intercity richting Vlissingen steeds dichterbij. Je keek naar me. Je leek te glimlachen. Door jouw lach kreeg ik in één klap deze nieuwe update. Ik wist het meteen; wij zijn voor elkaar voorbestemd. Wij zouden in een relatie kunnen treden...

De intercity richting Vlissingen kwam steeds sneller naar ons toe. Terwijl ik naar je gezicht keek, lijkt alles ineens in slow motion te gaan, je draaide je plots om en je sprong voor de trein... Dat was de laatste keer dat ik in mijn hoofd haalde om voor de trein te springen... Inderdaad, je was een moeilijk te bereiken liefde en hiermee voldeed ik aan de stoornis erotomanie...

V.S.S.Y.

Epos

Al zijn hele leven lang was Mitch bouwer.

Mitch was het type man dat wanneer zijn vrouw vroeg hoe zijn werkdag was, slechts een instemmend knikje gaf en vervolgens zwijgzaam zijn eten opat. Zijn militaire uitzending naar een ver land gelegen in Centraal-Azië bood wellicht een verklaring voor de disconnectie tussen hem en zijn omgeving. In 1965, toen hij al zo'n dertig jaar bouwer was, werd hij opgeroepen ter handhaving van het internationaal recht en de allerhoogste morele orde.

Na decennialange creatie in het vaderland volgde jarenlange destructie en werden complete steden in de as gelegd onder de banner van morele vooruitgang. Het was een tegenstrijdigheid die hem nog zijn hele leven zou achtervolgen. Gelukkig kon hij bij thuiskomst zijn beroep als bouwer ongestoord voortzetten.

Zijn collega Alfred daarentegen was buitengewoon spraakzaam en levendig. Toen Mitch op uitzending ging, wist hij sluw als een vos de dans te ontspringen. Hij had gestudeerd aan de HTS en volgde in de avonden les in systematische theologie en culturele antropologie.

Ook hij had reeds een indrukwekkende carrière achter de rug. Alfred maakte in de jaren 40 furore met zijn revolutionaire design "Not living, but a way of living", wat een gloednieuw holistisch woonconcept inhield dat in harmonie was met de mens, de natuur, en het universum. In de latere jaren 90 zou hij bekend komen te staan als iemand die zijn tijd al ver voorbij was.

Beide heren hadden inmiddels een lange staat van dienst en vonden elkaar in hun plichtsbef en liefde voor het vak. Een van de meest uit het oog springende projecten vond plaats in een voormalige sovjet-republiek gelegen ergens diep in de bufferzone tussen het Europese continent en Rusland. Via een kafkaëske uitzendconstructie met de meest gunstige secundaire arbeidsvoorwaarden gingen Mitch en Alfred op pad.

Op het vliegveld werden de heren opgehaald door een wit busje waarmee ze geruisloos over

een donkere snelweg naar de bouwput werden gebracht. Toen ze die naderde, verrees uit

de duisternis een enorm standbeeld van een man die een hamer en een zaag droeg.

Een

spook uit het verleden mijmerde Alfred, die dacht aan het communistische verleden dat hier

ten Oosten van de muur diepe sporen in het landschap had achtergelaten.

Bij aankomst werden zij echter noch op de hoogte gesteld van het bouwplan, noch ontboden door de bouwmeester. Het contact met de andere bouwers was minimaal en het ontwerp bleef volstrekt onbekend. Desalniettemin troffen beide heren een geoliede machine aan waarin elke bouwer als een minuscuul radartje in het geheel zijn taak tot uitvoering bracht. Een van de eigenaardigheden zat hem in de witte Toyota-busjes met werknemers die op de meest onchristelijke tijdstippen aankwamen op het bouwterrein. De lieden die uit de busjes kwamen leken vanuit alle uithoeken van de wereld naar het bouwterrein gehaald te zijn. Van Afrikanen tot Filipijnen en van Latino's tot Bengalezen. Als gevolg werden bevelen doorgaans in meerdere talen over het terrein gecommuniceerd.

Wat betreft de enorme constructie zelf, die was door de omringende steigers eigenlijk zodanig bedekt dat zowel Alfred als Mitch na enkele weken nog geen flauw benul hadden hoeveel progressie er was geboekt, laat staan wat de contouren van het gebouw werden.

Aan het begin van iedere shift werden de ploegen tot diep in het gebouw geleid. De architect echter, bleef volledig in nevelen gehuld. De wildste geruchten over deze persoon gingen rond. Was het een nazaat van de Romanov's? Was het de bastaardzoon van Poetin? Niemand die het wist.

Na een lange dag werden Alfred en Mitch plots bij de architect geroepen. Met een computer-achtige stem zei de architect: "wij zijn hier om de Russische eer te herstellen en de eenheid van het moederland in ere te houden". "Met onze geavanceerde wapens zullen wij terugpakken wat van ons was." Logischerwijs hadden de Nederlandse bouwmeesters hier weinig trek in, en wisten ze het stopcontact te vinden waar de architect op was aangesloten. Ze trokken de stekker eruit, en het computerhologram stortte uiteen in stukjes bits en bytes en trok met zich mee niet alleen het ontwerp van het gebouw maar ook het hart van de Russische natie.

Het gebouw zou nooit voltooid worden.

F.S.W.

Ons soort mensen

Kanker, koffie op mijn witte patta's
Elke ochtend brand ik mijn tong aan de koffie
Ja, ik ben een nette jongen
Eindelijk stijl en goed fatsoen
Maar van binnen ben ik, stiekem
Toch wild
Eentje die vist en dieren vilt
Niet in het wild en amper op de straat maar
Laat in de cafés en kroegen van de stad
Waar men feest en zwoegt tot men zat
Of op zijn gat met de brancard het podium
weer verlaat
en weer alleen naar huis toe gaat
Bij mij moet je niet kloppen voor een goed doel
Dat ben ik zelf
Ik bepaal zelf hoe ik me voel en met een zwoele
Grijns loop ik van hot naar her en van de regen in drup
Nooit dat ik ver loop, wat ik wil is in de club
Ik zou nooit beweren, leg het onder eren, dat ik een smerige kerel ben
Het is het aard van het beessie zou ik maar zeggen
En wat is dat waard zal gij zeggen
Dat u mij laat zal ik zeggen
Laat me mijn eigen gang maar gaan
Ik weet het zelf wel het beste
Ik maak het onderscheid tussen het ooste en het weste
Tussen goed en kwaad en tussen burger en staat
Dat staat geschreven op mijn buik
Els u wil wat ik heb
dan kunt u dat op uw buik schrijven
Wat ik zei, ik ondervind het in levende lijven
En het is het geld en vrouwen dat blijft klijven
Dus gaat u zich niet verkijken op de talenten die ik bezit
Die heb ik niet, het is hard werken en wit
Zijn en waren is het verschil dat het maakt
Als het ware de looper die de koning schaakt
En echt, simpel is het niet, simpel was het
En dat is verleden tijd, nu
Is het een strijd tussen de nevel en de alcohol in mijn kop

U kent het:
Ik moet sporten
ik moet slapen
ik moet korter
het laat mij gapen

Ik moet stoppen
Ik moet zien
Ik moet toppen
'khoud het voor gezien

Ik moet wezen
Ik moet laten
Ik moet vrezen
't laat mij haten
Ik moet anders lopen
Ik moet anders slapen
ik moet anders koken
ik moet anders gapen

ik moet links
Ik moet rechts
voor de rest lik mij vest

Ik moet rechts
Ik moet links
voor de rest drink ik drinks

Want ik loop niet te hard van stapel
Naar boven lopen is enkel een manier om beneden te eindigen
Alles op zijn tijd en mijn tijd is te laat
Houd toch op met uzelf vinden en gevonden worden
Ik gebruik spiegels en vrouwen daarvoor
Van de een krijg je geen gehoor en de ander is niet knap
Als ik wakker wordt, denk wat een grap, en de avond zichzelf stuk sloeg
Op het rand van mijn bed

L.P.T.

Morgen weer een dag

We vinden onze helden in een voortuin in Nijmegen oost. Zakkend aan de hemel heerst voorzichtig een zacht nazomerzonnetje. Op het wegdek staan her en der nog kleine plasjes regen. Ze spreken, met wisselende intervallen van stilte.

“Vanavond dan maar een filmpje pakken in LUX?” vraagt de één. “Hmm”, antwoordt de ander. Gedurende enkele minuten vervallen ze weer in stilte. Op de achtergrond klinkt het nieuwste album van Bruce Springsteen, terwijl aan de overkant van de straat een kraai het eten afpakt van een weerloze specht. “Heb ik je weleens verteld over die keer dat ik negen dartpijlen achter elkaar in de roos gooide?”, vervolgt de ander.

De één kijkt op zijn telefoon en swipet ongeïnteresseerd maar doelgericht naar rechts. Links van hen stapt de buurvrouw de voordeur uit om twee afvalzakken in de container te gooien. Van dit aanwezige trio lijkt niemand elkaar écht bewust op te merken. “We kunnen ook gewoon naar De Kroeg voor een biertje.” De ander antwoordt “Weet jij eigenlijk al van die

keer dat ik zomaar een overvaller vloerde die met een zak geld op de vlucht was?” “Ohja joh?” “Ja nou, dat is dus een keer gebeurd.”

Een ongeduldige automobilist toetert naar zijn slapende voorganger. “Anders lopen we naar de Waalkade om losliggende stoeptegels in de Waal te keilen?” zegt de één. “Ahja”

antwoordt de ander. Boven hun hoofd vliegt een straaljager voorbij. Een moment later kijken ze op vanwege het geluid. Daarna heerst er weer een moment van stilte.

Een stukje verder in de straat breekt brand uit in de plaatselijke cafetaria. Schijnbaar was aangekoekt frituurvet de boosdoener. Het is weer tijd dat de ander iets zegt. “Ken je dat verhaal van toen ik op een eenwieler deelnam aan een etappe van de Giro d’Italia?” “Nee?”

“Ja, was best vermoeiend.”

“Tramps like us, baby we were born to run” zingt Bruce Springsteen.

Een kind loopt huilend naar huis, nadat een passerende Range Rover over zijn gloednieuwe

bal is gereden. Er steekt bovendien een voorzichtig windje op.

“Wat nou, als we een stel nitraten pakken om naar voorbijlopende honden te gooien?”

“Weet je nog dat ik toen voor de grap aan een militaire missie naar Hongarije heb deelgenomen?”

Met een noodvaart scheert een colonne brandweerwagens met loeiende sirenes langs.

“We zouden ook voor de grap rotte eieren kunnen verstoppen onder het bed van een huisgenoot?”

“Of ken je dat verhaal dat ik zonder parachute ging parachutespringen?”

“En als we nou een viertal ouderen van hun handtas beroven en naar het casino gaan?”

“Ik heb je ongetwijfeld verteld over die keer dat ik als verzorger het hok met giftige diersoorten open heb laten staan op de drukste dag van het jaar?”

Onze helden bevinden zich in een impasse. Ze bewandelen een dunne maar onoverzichtelijke lijn tussen hetgeen dat te doen is, en het gedane. De één en de ander.

“Al ons geld vanavond inzetten op één enkel renpaard, en als we dan verliezen de jockey in elkaar slaan?”

“En wat dan van het verhaal van toen ik twee maanden vastzat in een Cambodjaanse gevangenis voor onbewuste deelname aan grootschalige mensenhandel?”

“Ik hebt het! Laten we anders gezien de stijgende olieprijs naar Duitsland wandelen, om daar een auto te jatten?”

“Ahja”

“Als de achterbak groot genoeg is, zouden we dan misschien zelfs de hele D66-fractie van Nijmegen kunnen ontvoeren en anders hun familie bedreigen... bijvoorbeeld.”

Het laatste beetje zonsondergang blijft de heren bespaard, onderhand schuiven grijze wolken voor de zon. Midden op het kruispunt ontploft de motorkap van een rode Canta. Het uitslaande vuur knispert gestaag door.

“Over bijzondere ervaringen gesproken, je weet toch dat ik ooit als verstekeling tussen de dieren belandde op een containerschip naar Madagaskar?”

“Dat verhaal van die keer dat ik samen met een familie eekhoorns vocht tegen een losgeslagen eland heb ik verteld, toch?”

Langzaam roert het wolkendek zich en regen begint te vallen. Een vloekende voorbijganger laat zijn zojuist uitgeklapte paraplu uit zijn hand vliegen. Plots kruist de blik van de één ook met die van de ander.

“Het begint te regenen geloof ik.”

“Daar lijkt het op ja.”

Asynchroon staan de helden van het verhaal op, nemen een enkel glas of kopje van de verder nog rommelige buitentafel, en brengen het naar binnen.

“Buiten zitten in de regen is ook niet lekker.” “Nee.”

Ook prima.

Morgen weer een dag.

S.B.

Oplichten in het buitenland

Tou-Gé stapte naar buiten, nam een teug frisse lucht en mompelde zacht in zichzelf: "Wat is het toch weer een heerlijk weertje vandaag." Hij liep naar de Action om de hoek en vulde daar zijn Eastpak vol met kleine toekomst-voorspellende sneeuwbolletjes. Nou zijn er niet veel Actions in Thailand, maar waren Tou-Gé en zijn buurtbewoners één van de weinige gelukkigen die van deze snoeiharde Nederlandificatie konden genieten. Toen hij de winkel uitliep, zei hij opgetogen: "Ik ben klaar voor weer een nieuwe dag hard werken!" Hij legde zijn kleedje neer en ging tevreden zitten. "KOOP NU EN ZIE UW TOEKOMST!!"

Handgemaakte, authentiek Thaise, originele bundeltjes van mystieke krachten! Komt dat zien!!!"

Al gauw kwam er een zee van toeristen op zijn kleedje af, als fruitvliegen op de GFT-emmer in de Melkhuiskeuken.

Al twee jaar lang was Tou-Gé professioneel straatoplichter. Of, zoals hij het zelf zou noemen: Robinhoodesque waarheidsverdraaijer-en-daarmee-geld-verdiener-...ofzo. "Kut toeristen verdienen het," aldus Tou-Gé.

Echter verliep deze dag anders dan alle andere dagen in de afgelopen twee jaar van Tou-Gés leven als straatoplichter. Na zijn 45 e klant, hij wist het nog goed, stapte er een bijzonder mannetje naar voren. "Zeg hallo, kunt u mij eens vertellen waar u deze 'mystieke balletjes' heeft gekocht?" Een smerig glimlachje, strakke zonnebril, slecht verborgen camera in zijn hand, bezweet voorhoofd; dit kan er maar één zijn. Het is godverdomme Kees van der Spekkoek!

Tou-Gé betrad meteen overlevingsstand. "Sorry meneer maar iekke sprek heel slegt Engeles."

"Niks daarvan, ik ken uw soort. U zegt OPLICHTER, of nie' dan?"

"Shit," dacht Tou-Gé, "hij heeft me door." Zijn vecht-vlucht modus kicke in, maar nadat hij de gigantische kanonskogels van een biceps op dhr. Van der Spekkoek zijn lijf zag, had hij maar één gedachte in zijn hoofd: "wat is het toch een verdomd geile hunk." Hij rende weg.

Hij sprintte. Links. Recht. Recht. Links. Langs de Action. Over de brug. Duikend onder de slagboom. Toen weer links. Winkel in. Winkel uit. Struikelen. Struikelen? Auw.

Met een plof dook Kees op de Robinhoodesque waarheidsverdraaijer-en-daarmee-geld-verdiener-...ofzo. Drie ribben braken direct bij impact. "En nu heb ik je!" Tou-Gé kreunde. "Auw. Oké, oké, ik geef me over. Je hebt gelijk, maar lieve Kees, luister eens naar mijn zielig achtergrondverhaal!"

Droevige jazzmuziek vulde de straten van het Thaise plein, lichtzinnige regen viel en omstanders staakte hun pas om te kijken naar het droevige spektakel. Gescheiden ouders, eenzame straathond als huisdier, Althuizen als jaargenoot, elk miserabel detail zat erin. Zelfs Kees moest een traantje wegpikken: "Potverdikkeme dat is inderdaad een zielig achtergrondverhaal."

"Toe nou Keesie, je weet wat het goede is om te doen hier. Zet die camera uit, doe je zonnebril af, wordt mijn leerling! Denk aan alle saaf en schaars-geklede vrouwen die je hiermee kan krijgen." Tou-Gé reikte zijn hand uit.

En Van der Spekkoek pakte hem vast!

En zo geschiedde. Zeven jaar lang werd Kees van der Spekkoek de leergierige leerling van Tou-Gé, tot

op de dag dat Tou-Gé onder een bus belandde. Met de grootste moeite kraamde hij zijn laatste woorden uit tegen Kees: "Jij bent te groot geworden voor Thailand. Ga hogerop. Jij. Kan. Dit..."

En ook dat geschiedde. Kees verhuisde naar Nederland en begon aan een gloednieuw tv-programma.

Ditmaal één waar alles nep was en waar hij tien keer zo veel aan verdiende. Eén waarin hij zijn

nieuwe vaardigheden volledig ontblootte. Hij noemde het Oplichten in het buitenland.

J.E.V.

Ridder Bob

Er was eens een dappere ridder genaamd bob, die bekend stond om zijn moed en avontuurlijke geest. Op een dag hoorde hij een gerucht over een angstaanjagend monster dat het koninkrijk terroriseerde. Het stal al het eten van de dorpsbewoners en vernielde hun huizen. En daarnaast stonk de grot van het beest ook enorm, naar dood en verderf. Vastbesloten om het monster te verslaan en het koninkrijk te redden, begon bob aan zijn reis.

Terwijl hij door het land reisde, kwam Bob een mysterieuze oude man tegen. De oude man vertelde hem over een magische trein die naar de schuilplaats van de draak zou leiden. Bob was nieuwsgierig en besloot de trein te zoeken.

Na een lange zoektocht vond Bob eindelijk de trein, verbazingwekkend genoeg, bij het station. Hij stapte aan boord en genoot even van de rust.

Eindelijk kwam hij aan bij de schuilplaats waar het monster zich verborg. Bob was klaar om de strijd aan te gaan. Maar tot zijn verbazing was hij helemaal niet bij een grot. Een dorp met bange of razende bewoners was er ook niet. Neen, het was een simpel huis. De bewoners waren allemaal gevlucht, op 1 na, die de deur open deed. De bewoner wees hem naar een deur en stelde, daar woont het monster, of moet ik zeggen, de monsters. Succes! Vastberaden en dapper trotseerde hij zijn verbazing en liep naar binnen. Terwijl hij de deur opende en naar binnen stapte werd hij haast omver geblazen door

een maffe, verstikkende lucht die zijn mond op liet drogen alsof hij al maanden door de woestijn liep. Hij moest kokhalzen en besloot zijn helm af te zetten en te vervangen door een gasmasker.

Al snel vond hij de bron van de nare lucht. In wat leek op iets dat men ooit een keuken noemde, daar waar het monster waarschijnlijk naar de wc ging, was alles bedekt in een dikke laag schimmel. Het leek er wel op alsof het monster enigszins beschaafd was, zijn behoefde deed hij immers in ovenschalen, op borden en in kopjes en glazen die overal rond stonden.

Bob wist het al.

Hij herkende de sporen meteen!

Dit was een typisch gevalletje "de bewoners zijn de huisopruimdag vergeten... of aan het drukken."

Ridder Bob wist hier wel raad mee. Hij trok zijn stalen handschoenen uit en verving deze met rubberen. Hij legde zijn zwaard aan de kant en verving dit met een afwas borstel. Hij besloot zijn pijl en boog op te bergen en in plaats van het hele huis met pijlen te bezaaien, deed hij dit met een dozijn muizenvallen. Hij verving nog eenmaal het filter van zijn gasmasker en ging het monster dat men "de melkhuis keuken" noemt dapper te lijf!

Na uren van strijden, talloze verwondingen opgelopen aan scherven in de afwas bak en maar liefst 4 nieuwe ziektes ontdekken te hebben, wist hij uiteindelijk het monster te bedwingen.

K.J.G.G.

Net geen Mop

Een Pinguïn genaamd Gil in Zuid-Afrika is opzoek naar sneeuw. Hij waggelt naar zijn vriend Niels en vraagt, 'hé Niels, wil je met mij zoeken naar iets nieuws.' Niels wil wel wat Nieuws, hij is klaar met de oude sneeuw en gaat samen met Gil op avontuur. Het is zomer in Zuid-Afrika, dus daar valt niks te vinden. Niels en Gil gaan dus naar de haven, daar zien ze veel meeuwen en vragen ze aan een meeuw genaamd Macmill 'hé meeuw weet jij waar wij meel kunnen vinden,' de meeuw reageert:

'meel? Je bedoelt zeker sneeuw? Een meeuw noemt meel geen meel maar sneeuw.'

Gil knikt de meeuw lachend toe en bevestigt dat pinguïns het ook sneeuw noemen, maar dat ze dachten dat een meeuw sneeuw meel zou noemen. De meeuw kijkt de pinguïns verward aan en zegt 'maar haal je sneeuw en sneeuw niet door elkaar als Pinguïn?' 'jazeker' zegt Niels 'maarja, het is een controversiële hobby, de term sneeuw houdt het een beetje ambigu' Macmill de meeuw lijkt het te begrijpen en wijst Gil en Niels de weg naar de sneeuwmeeuw van de haven. De Sneeuwmeeuw heet Kakill en Niels zegt: 'hé Kakill de sneeuwmeeuw, ik ben Niels en wil wat nieuws, wat sneeuw of meel.' Niels en Gil worden doorverwezen naar hangar drie en lopen daar verschillende containers binnen, ze waggelen beide een andere kant op om de kans op vondst te vergroten. Bij de vijfde container heeft Niels nieuws, hij ziet een dozijn aan meeuwen onder de sneeuw. De scene in deze container zou menig pinguïn als een verschrikking beschouwen, maar voor Niels en Gil is het een verademing. De meeuwen stuiten op de grond en vliegen bij het geringste geluid of de geringste beweging lukraak tegen een wand of het plafond aan. Gil en Niels springen de container in, ze jumpen, waggelen en glijden wild in de rondte, maar na 30 minuten is de pret voorbij en is het tijd om de eeuwenoude vraag te beantwoorden.

Gil pakt de grote camera erbij en geeft een microfoon aan Niels. Hij maant de meeuwen tot stilte want ze zijn over vijf minuten live om het nieuws te presenteren. Terwijl Niels zich voorbereidt en nog wat extra sneeuw verzamelt. Kakelt een enkele meeuw door de stilte heen, gil schreeuwt: 'Hey meeuw, stil!' De stilte is oorverdovend en wordt na twee minuten doorbroken door gil die aftelt

Vijf...

Vier...

Drie...

Twee...

Een...

'Goeddag dames en heren, welkom bij nieuws met Niels, het nieuwsprogramma met Niels, een pinguïn met een spraakgebrek. Vandaag beantwoord ik de eeuwenoude vraag: Kan een pinguïn met cocaïne op wél vliegen?'

H.R.T.V.

Zoekertje

Soms zijn er van die dagen dat je geen zin hebt in een gezicht. Laatst had ik zo'n dag. In plaats van mijzelf weer in mijn studie op te sluiten besloot ik die dag op pad te gaan. Ik trok mijn lange jas en wandelschoenen aan, pakte de paraplu en stapte de deur uit, de straten in. Mijn ogen hield ik tijdens het wandelen gericht op de straatstenen. Ik zag zo de mensen alleen van teen tot knie. Onbedoeld begon ik op de voeten van de mensen te letten.

Ik begon te geloven dat de voeten van een mens genoeg waren om een mens te kennen. Door hoe iemand zijn voeten plaatste meende ik dat iemand verlegen was. Of juist boos, blij, trots, broos, vrij, schots, bot, kalm, open, zot, schalm, bedropen, gesloten, extrovert, rustig, hunkkerig, introvert, afgunstig, lustig, vreemd, vervreugd, lastig, onteerd, en ga zo maar door. Ik zag dat een man die dag ontslagen was maar wel met zijn baas naar bed kon. Dat een vrouw vrijgevochten was en nu rust voor haar kind had. Dat een jonge jongen aan een meisje ging vertellen dat hij verliefd was en dat een meisje ging vertellen dat ze de ander niet meer nodig had. Ik zag een oma die een briefje van haar zoon uit Australië gekregen had en een vrouw die haar vader voor het laatst ging bezoeken. Bij voeten die langzaam in nette schoenen vooruit schoven, nooit de andere voet inhalend maar altijd volgend, hoorde een oud gezicht. Bij onrustige voeten, in vertrapte schoenen en een vieze broek hoorde een emo meisje. Bij voeten die in maat liepen, in veterschoenen met pak, hoorde het gezicht van een zakenman. Hadden die voeten geen veterschoenen maar spelt hakken en blote kuiten, dan zette ik een stap opzij. Bij rustige, losse passen met sneakers en gekleurde broek hoorde het gezicht van een vervelende jongen. Bij twijfelende passen in vegan schoenen met hoge sok hoorde het gezicht van een mooi en onzeker schoolmeisje. Bij kleine voeten hoorde een kind en dan moest ik mijn zicht afwenden. Honden keek ik wel aan en gaf ik een aai over de bol.

Mijn nek begon zeer te doen van het als maar naar de grond toe buigen. Maar het geluk was mij gegund. Het begon te regenen. Ik kon mijn zicht afdekken met een paraplu en zo alle lichamen onthoofden. Daarnaast dwong de regen alle gezichten zich als narcissen naar de grond en wendde zichzelf voor mij en de wereld af. Hoe vreemd had ik er eerder uitgezien! Gebogen naar de grond. Zou men mijn blik volgen en aan mijn voeten aflezen wie ik was? Ik dacht van niet. En de paniek bleef weg. De pijpenstelen vielen uit de lucht. De passen werden sneller en de plassen werden groter. Ieder werd bedachtzamer op de enkeling na, die met alle kracht van de wereld diens voetafdruk op het water wilde achterlaten.

Ik raakte de weg kwijt. Was het nu links links, rechts, rechts? Of rechts links rechts links; of rechts? Ik lichtte voorzichtig de paraplu op en keek de straten in. Ik herkende niks, geen enkele kant waar ik opkeek. Ik had geen tijd om verdwaald te voelen en liep door. Na wat dwalen kwam ik in een steeg terecht waar mijn paraplu net doorheen paste. Toen ik de bocht omkwam stopte ik met lopen. Er stond een vrouw in de steeg. Op blote voeten stond ze voor de drempel van een portiek. Ik klapte mijn paraplu in en liep voorovergebogen voort. Ze tikte mij aan toen ik langs haar liep en zei: 'Waarom loop je zo gebogen sammy? Denk je dat de mensen je niet mogen?' Ik zei dat ik geen zin in gezichten had. Zij zei dat dat geen probleem was. Ik stond recht voor haar en keek gebogen direct haar roze japon in, naar haar borsten. Vanaf daar stroomde mijn ogen langs haar buik, tussen haar heupen, over haar kuiten tot haar voeten. Ik zei dat het mijn probleem was. 'Nee,' zei ze en ze tilde met haar vinger mijn kin op. 'Ik heb mijn gezicht al verloren,' zei ze.

U moet zich dan niet voorstellen dat haar gezicht een lap huid was, zonder ogen, wenkbrauwen, neus en de rest. Ook niet dat ze geen hoofd had. Ze had geen gezicht op de plek waar het gezicht hoorde.

Ze leidde mij vier trappen op, over de gang een kamer in. Kort was ze weg en ze kwam terug met thee. Langzaam, mijn lichaam volgend, ontdeed zij mij van mijn kleding en legde mij in bed. Ik keek hoe zij haar japon uitdeed en met een kleine handdoek haar lichaam van de regen ontdeed. Toen ik wakker werd van het licht dat door het enkelglas de kamer inscheen was zij weg. Op de plek waar haar gezichtloze hoofd gelegen had lag een gezicht, als een masker. Ik tilde het op en bekeek het voor een tijd. Toen ik honger kreeg kleedde ik mij aan, gaf het gezicht een kus en verstopte deze onder mijn jas. Ik liet een briefje achter met mijn gegevens en dank.

Het was lekker weer buiten en ik had zo de weg weer gevonden. Ik haalde brood en sliep thuis verder. Na een week had ik nog niks van haar gehoord. Meermaals liep ik terug naar de lege portiek en dwaalde daarna door de stegen.

Vandaag heb ik een foto gemaakt van het gezicht dat nu elke dag naast mij slaapt. De foto heb ik uitgeprint en op het prikbord van de supermarkt opgehangen. Ik heb erbij geschreven: 'Wil degene wie diens gezicht zoek is, contact met mij opnemen? Zij mist haar gezicht en ik haar.'

Nu is het wachten op bericht.

L.P.T.

Strand

Het verhaal van Boudewijn de Groot waarin hij verteld over zijn strand is volgens mij bij u allen bekend.

Voor de lezer en of luisteraar die dit niet kent; hij verteld over wat je kunt doen op het strand en wat voor leven iemand kan leiden. Prachtig, maar incompleet.

Een verteller kan nooit alles beschrijven in een verhaal, al zeker niet in dichtvorm wat binnen 3 minuten bij een ongeduldige radio luisteraar naar binnen moet worden geschoven. Daarom is het volgende stuk geschreven als eerbetoon aan het vergeten stuk; de vergeten voorwerpen.

Het is toch mooi hoe men een heel leven kan teruglezen aan de dingen die je vind op het strand.

Een verloren handdoek met daarop een mandje gevuld met een aangebroken fles wijn, oud brood, beschimmelde kaas en een klein essentieel stukje rubber waardoor dit verhaal zich voortzet.

Een klein blauw schepje met bijpassend emmertje, een luier en natuurlijk de auto sleutels van een te kleine Fiat 500 waardoor het jonge gezin strand op het strand en dus maar een frietje op de vuist haalt, wachtende op de gele auto met een breekijzer. Een ring die nooit meer het daglicht zal zien omdat deze woest de zee in werd gesmeten door de moeder omdat ze er achter kwam dat zij niet de enige is waarmee de man het strand bewandelt.

Een traan die in het hete zand valt en verdampst waardoor het lijkt alsof er nooit verdriet is geweest.

De voetsporen van een inmiddels volwassen geworden jongetje, met daarnaast een kleiner stel voeten die toebehoren aan zijn vriendin. Hoe deze stapjes, nog voordat ze bewustzijn hebben ontwikkeld, worden verzwolgen door de zee, en een schelp ervoor in de plaats laat.

De as van een overleden ouder, de eerste stapjes van een dochtertje.

En terwijl het nieuwe gezin op het strand zitten te kijken naar hoe de strijd tussen land en zee wordt gewonnen en verloren, voelt de jongen opeens een ring in het zand,

en vraagt hij op dat moment dan ook maar om haar hand.

J.H.H.A.

Een Nawoord

Dat was het dan, een laatste woord geschreven. Wat vond u er van?
Heeft uw leven al iets meer betekenis gekregen?

Zo ja, indrukwekkend.

Zo nee, begrijpelijk, die van ons ook nog niet. Maar iedere
dinsdagavond komen wij toch iets dichterbij, waar u bij deze ook
voor bent uitgenodigd.

Voel u vrij om een **dinsdagavond** naar keuze **om 20:00 uur** een
dispuutsavond bij te wonen te **Groesbeekseweg 147** en wellicht
vind u hier de betekenis waar u naar smacht.

Het Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong is een herendispuut
opricht in 1927 door studenten om elkaar uit te dagen met kennis,
creativiteit, culturele activiteiten en dat allemaal gepekeld met een
goede dosis humor.

Wees welkom!

Vae Soli!

J.H.H. Althuizen, J.E. Vrijburg en K.J.G. Guray

Redactie der GongVox editie 2023

Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong
Groesbeekseweg 147
6521CN Nijmegen
Tel: (024) 322 43 54
abactisdegong@hotmail.com